

Jet van Vuuren

Misstap

Karakter Uitgevers B.V.

Den Haag, dinsdag 13 september 2016

Van onze verslaggever

Een woordvoerder van de politie heeft bekendgemaakt dat in de Haagse Schilderswijk het zwaar verminkte en levenloze lichaam van een vrouw is aangetroffen. Het betreft een blanke vrouw van rond de veertig. Volgens burens woonde de vrouw alleen en stond zij bekend als rustig en vriendelijk.

Net als bij de zogenaamde ‘Duinmoorden’ – waarvan eerder dit jaar drie vrouwen het slachtoffer werden – ontbraken ook bij deze vrouw de handen.

De politie kan nog niet zeggen of er een verband is met de andere misdrijven. Onderzoek zal uitwijzen of dit het geval is.

Diezelfde dinsdagochtend

Agnes weet het zeker: er is iets mis met Harry.

Nooit eerder was haar man zo afwezig en gestrest de deur uitgegaan als vanochtend. Vertwijfeld had ze hem nagestaard toen hij in zijn uitvaartpak het trottoir afliep naar de auto. Zijn doorgaans zo opgewekte houding – ging hij niet altijd fluitend naar zijn werk? – leek voorgoed uit zijn lichaam verdwenen. Met afhagende schouders en een nerveuze tred had hij schichtig achteromgekeken, alsof iemand hem in de gaten hield of volgde.

Verbaasd had Agnes moeten toezien hoe hij daarop zonder zijn colbertje uit te trekken – iets wat hij toch altijd als eerste deed nadat hij zijn tas op de achterbank legde – direct in zijn auto stapte en wegreed.

Een steek van woede en machteloosheid was door haar hart gegaan. Zou haar vermoeden dan toch kloppen?

Vanochtend bij het ontbijt had ze geprobeerd er met hem over te praten. Over de reden om zich gisteren ziek te melden en haar onzekerheid over hoe erg het was. Veel verder dan hem stiekem gadeslaan was ze niet gekomen. Het leek alsof de woorden in haar keel bleven steken.

Ze had haar onzekerheid toegeschreven aan het aanhoudende hete nazomerweer. Die onverwachte hittegolf die hen nu al dagen teisterde. Half september, wie had daar nog op gerekend? Zij in ieder geval niet, ze had de winterkleding onlangs al tevoorschijn gehaald.

Ze kan er niet tegen, ze houdt niet van warmte. Het maakt haar geest troebel en belemmert haar scherp te denken.

Zonder hem iets te vragen had ze daarom naar Harry gegluurd. Naar de gestalte tegenover haar, naar zijn smalle handen en gladde nagels, naar de nog rimpelloze huid van zijn ouder wordende gezicht en naar zijn donkere haardos die nog maar zo kortgeleden aan de slapen was gaan grijzen.

Harry was geen bijzonder knappe man – hij had een ietwat verwrongen, asymmetrisch gezicht en bloemkooloren – maar hij was wel een man bij wie vrouwen zich snel thuis voelden. Bij die gedachte had Agnes het oor van haar koffie beker extra strak omklemd, zo strak dat ze het met gemak had kunnen breken.

Als bij een roofvogel had haar blik zich vastgezet op de lepel in Harry's hand en op de haast waarmee hij die in de havermoutpap stak. Havermoutpap, met deze temperaturen, had ze nog gedacht, en met afkeer had ze haar mondhoeken naar beneden getrokken.

De opkomende negatieve gedachten die daarmee gepaard gingen probeerde ze weg te drukken. Ging niet alles zoals iedere ochtend? Dag in dag uit, datzelfde ritueel dat zij doorgaans als zo prettig ervoer.

Zij in haar ochtendjas aan de raamkant van de keukentafel, Harry in pyjama op de kopse kant. Zij met een cracker bramenjam van de natuurwinkel en een beker koffie tot aan de rand toe gevuld. Hij met de ochtendkrant opengeslagen links van zijn bord met havermoutpap.

Al die huwelijksjaren, nooit anders en zo vertrouwd.

Gold dat eigenlijk ook nog voor haar echtgenoot, vroeg ze zich af toen hij met grote schrikogen naar de krant naast zijn bord begon te staren. Voelde die vanzelfsprekendheid voor hem hetzelfde, of hield hij er een verborgen agenda op na?

De afgelopen dagen spoken dit soort vragen niet zomaar door haar hoofd.

En nu kwam daar nog die krant bij. Halverwege het leeg lepen van zijn bord verschoot Harry van kleur. Iets daarin moest hem geraakt hebben.

Agnes voelt haar hartslag opnieuw versnellen als ze weer stilstaat bij dat ene moment waarop Harry een seconde later zijn krant dichtvouwde en zijn ogen naar haar opsloeg. De schrik op zijn gezicht was weg en de angst in zijn ogen had plaatsgemaakt voor diepe afkeer. Alles in zijn houding verhardde en leek haar het ergste toe te schreeuwen.

Niet-begrijpend had ze hem aangestaard. Hij reageerde niet.

Meteen daarop was hij naar boven gelopen, had zich verkleed en was met de verslagenheid van iemand die het allemaal had opgegeven de deur uitgegaan.

Ze hoeft de krant er niet op na te slaan omdat ze wel meent te weten waar het vandaan komt, die verandering in hem. Maar ze moet eerst bewijs hebben. Dan pas kan ze hem vragen stellen.

Als bewaarheid wordt waar ze voor vreest, dan hangt Harry.

Haar handen trillen bij die gedachte. Waarom is hij ook zo dom geweest om zich zo te laten gaan en haar zo glashard voor te liegen?

Ze had het niet verwacht, niet nog eens, niet na alles wat ze al met elkaar hebben meegemaakt. Haar gevoel zegt haar dat het na deze keer misschien wel nooit meer goed komt.

Dat gevoel ontnemt haar voor een moment de adem en vervult haar met angst. Een diepe, diepe angst. Ze mag daar niet aan toegeven, ze moet door, de tijd dringt. Ze schudt opnieuw vertwijfeld haar hoofd, veel te lang heeft ze Harry vertrouwd.

***

Bo trekt Guusje speels naar zich toe. Door de onverwachte beweging schiet het paardenstaartje dat boven op haar hoofd staat los en valt het lange donkere haar voor haar ogen.

‘Hé, kijk uit, zo kan ik niet schilderen.’

‘Hoeft ook niet, het is veel te warm. Laten we naar zee gaan,’ fluistert Bo in haar hals, waarna hij haar optilt en bij haar dunne middel van de ladder haalt.

Het is weer goed tussen hen en daarom heeft ze vandaag nog een extra vrije dag genomen om samen door te gaan met klussen.

‘Nee, Bo, zie je dan niet dat ik nog maar tot de helft ben gekomen?’ Guusje verzet zich, ze zwaait met haar kwast en wijst naar het vergeelde plafond waarvan een deel spierwit is. Oogverblindend fris steekt het af bij de rest van de doorrookte ruimte.

‘Kom op, die nicotineaanslag zit er al meer dan vijftig jaar op, die hoeft echt niet in één week weg.’

‘Ja, maar eigenlijk zou ik vandaag naar kantoor gaan... Gisteren heb ik ook al thuis gewerkt. En jij zou vandaag die houtoven opruimen, weet je nog?’

‘Schei uit, ik plof. Weet je hoe warm het buiten is? Kom op, had je me gisteravond niet beloofd wat minder serieus te zijn? Haal je bikini, we pakken de tram en gaan naar zee. Ik verlang naar een frisse duik.’

Guusje gooit haar hoofd achterover en tuit voor een moment uitdagend haar lippen.

‘Eerst beloven dat je echt alleen van mij houdt en nooit meer in het geniep gaat daten,’ zegt ze.

Bo zwijgt. Abrupt laat hij Guusje los. Met een moedeloos gebaar laat hij zijn armen langs zijn lichaam bungelen. In de stilte die valt haalt hij zijn bril van zijn neus en maakt hem schoon met zijn shirt.

Guusje heeft meteen spijt van haar opmerking.

Ze hebben het gisteravond op bed uitgepraat, Bo had excuses gemaakt en uitgelegd wat er aan de hand was. Daarop hebben ze afgesproken wat ze tegen de politie zouden zeggen, mocht die opnieuw langskomen met vragen over hun buurman.

Waarom moet ze er dan nu weer over beginnen?

‘Oké, jij je zin,’ zegt ze vlug. ‘We gaan naar zee. Maar dan wil ik wel vanavond dit plafond af krijgen.’

Bo geeft een kort knikje.

‘Over tien minuten klaar?’

Guusje draait zich om. Het hemdje waaruit haar armen steken

kleeft om haar tengere lijf. Als ze de kamer uitloopt voelt ze de ogen van Bo in haar rug prikken.

Ze mag dan drie jaar ouder zijn dan hij, ze weet waar hij ooit op is gevallen. Haar meisjesachtige maar kordate verschijning. Zijn Javaanse prinsesje, zoals hij haar soms gekscherend noemt als ze haar zin wil doordrijven. Verwend noemt hij haar dan, terwijl hij weet dat ze dat niet is.

Guusje werkt hard, en dat ze dit herenhuis in deze fraaie Haagse wijk van haar oma heeft geërfd, maakt het er niet bepaald gemakkelijker op. Een huis erven waar je Indonesische wortels liggen, betekent dat je vanzelf meegaat in de familietraditie.

‘Geen Louis Couperus voor mij,’ had de broer van Guusje gezegd toen een deel van de halfvergane inboedel geveild werd.

Guusje vindt het niet erg om tussen de spullen van toen te wonen. Integendeel, ze is romantisch en diep in haar hart gelooft ze in de ‘stille kracht’ van de Goena-Goena en is ze dol op de Haagse romans uit het begin van de twintigste eeuw.

Bo maakt het al helemaal niet uit waar en hoe hij woont. In zijn hoofd is hij vrij, een nomade zoals hij dat noemt. Misschien komt er over een jaar wel iets nieuws in zijn leven, had hij laatst nog tegen haar gezegd.

Niet dat hij met die opmerking op een andere vrouw doelde, zei hij later, maar Guusje vindt dat nog moeilijk te geloven, zeker na die vreselijke ontdekking die ze kortgeleden deed.

Dat was heftig. Als ze daaraan terugdenkt voelt ze weer diezelfde pijn waarmee wantrouwen gepaard gaat.

Ze hoort Bo beneden de aluminium trap inklappen en de hal in lopen. Hij zucht en puft en beklagt zich hardop over de hitte.

Nu komt hij naar boven, de traptreden kraken onder zijn gewicht.

Als hij op de eerste etage is opent hij de kledingkast die voorlopig in het zijkamertje staat, hij rukt en duwt aan lades en roept naar zolder of Guusje weet waar zijn zwemspullen liggen.

Ze antwoordt niet meteen, alweer omdat ze hem nog niet echt

heeft vergeven. Voor hem is alles gewoon net als daarvoor, terwijl voor haar... Nee, ze wil niet haatdragend zijn en roept dat zijn zwemspullen in de wasmand liggen.

Met haar eigen zwemspullen onder haar arm rent ze de trap af, langs de badkamer waar Bo is.

‘En neem de zonnebrandcrème mee,’ roept ze als ze bijna beneden is.

Dan valt haar oog op het raam van de voordeur waarachter iemand staat te wachten.

Ze verwacht geen bezoek.

Met ingehouden tred loopt ze verder de trap af; zich klein makend om niet gezien te worden drukt ze zich tegen de gebladderde muur van de hal om een glimp van de persoon buiten op te vangen zonder zelf gezien te worden.

Guusje schrikt als ze ziet wie daar staat. Agnes. Haar buurvrouw die ze nog maar zo kort kent en niet bepaald prettige herinneringen bij haar oproept. Ze draagt een zomerse hoed waaronder haar pluizige haar verstopt zit.

Guusje houdt haar adem in en als Agnes zich naar het raam van de deur buigt en spiedend naar binnen kijkt, duikt ze automatisch weg van de deur.

Guusje aarzelt, besluiteloos blijft ze staan, ze kan ook niet opendoen.

Langzaam komt ze in beweging, traag legt ze haar hand om de klink. Agnes lijkt ook te aarzelen. Ze heeft zich nu een halve slag gedraaid en aangezien het grootste deel van haar gezicht schuilgaat onder de hoed, ziet Guusje nu alleen haar nek.

Het was haar niet eerder opgevallen: Agnes is niet alleen lang, ze heeft ook de hoekigheid van een man.

Ze begint nu te praten, op snauwerige toon wijst ze iemand terecht. ‘Nee, ik heb nog zo gezegd: nee, dat doen we niet.’

Opnieuw blijft Guusje roerloos staan. Heeft Agnes het tegen haar?

‘Guus, waar ben je? Ben je klaar?’ roept Bo van boven.

Guusjes aandacht verplaatst zich van de deur naar de trap. Zonder op te kijken staart Bo op zijn telefoon.

Net als Guusje hem wil wijzen op het onaangekondigde bezoek, ziet ze vanuit haar ooghoek iets bewegen achter het raam.

Het daaropvolgende moment is Agnes weg.

Opgelucht haalt Guusje adem. Maar dan slaat haar opluchting om in verbazing als ze midden op hun pad naar de deur een kakelverse hondendrol ziet liggen.

***

Wouter van Reijnsbroeck checkt zijn reistas: Mac, paspoort, portemonnee, vliegticket, telefoon...

Het kleine toestel gaat over. Het is Jane, zijn secretaresse.

Gehaast drukt hij de telefoon tegen zijn oor en luistert naar de vertrouwde stem die hem vertelt wie hem in Londen komt afhalen op het vliegveld.

Hij antwoordt slechts met een kort 'aha', strijkt zijn haar glad over zijn hoofd en controleert of de hoes met zijn maatpak klaarligt naast de handbagage.

Jane praat door, geeft veranderde tijden aan op de agenda – lunch is verlaat, diner op een andere plek in de stad – en vraagt of hij nog heeft nagedacht over de verkoop van een van zijn oude beachclubs.

Wouter antwoordt nu met 'nee' of 'ja' en voegt er kortaf aan toe dat hij over een paar minuten beneden staat.

'Wil je tegen Bram zeggen dat ik haast heb?'

Daarop verbreekt hij de verbinding en zonder het antwoord van Jane af te wachten kijkt hij op zijn Rolex.

Het is goed dat hij de benen neemt. Die lui van de politie komen veel te dichtbij. Stelletje klojo's. Ze hebben geen idee waar mensen zoals hij zich mee bezighouden. Stellen vragen, trekken conclusies en hij moet zich maar verdedigen. Het gaat ze verdomme geen flinker aan wat hij doet.

Hij bijt op zijn lip; als hij bloed proeft, krult een zelfgenoegzame lach zijn lippen omdat het hem herinnert aan zijn laatste verovering.

Haar naam is hij kwijt, haar lijf daarentegen ziet hij helder voor zich. Gebutst en vol kwetsuren van het knevelen, blauwe striemen op de huid die tot bloedens toe opengebarsten is.

Ze was langer dan hij gewend was, minder licht ook, iets wat hem had verrast, in dat opzicht was ze niet eerlijk geweest.

Was hij dat wel dan? Heeft hij iets met eerlijkheid? God, nee, op zijn gebied waar de grens tussen leven en dood vervaagt kom je met domme eerlijkheid niet ver.

Doen ze niet alles voor hem? Logisch ook, 'geld' en 'macht' zijn toverwoorden, en de kille wreedheid die daarbij hoort schenkt hem genade als hij krijgt wat hij wil.

Ze moeten hun kop houden, naar hem luisteren. Pas als ze kreunen – zoals een scharnierende deur kermend in het slot valt – volgt de rest. Dan spant hun weke vlees zich en neemt hij ze net zo lang totdat hij... Shit, weer die verdemde telefoon.

Opnieuw de stem van Jane. 'Bram zit vast in een file, meneer.'

Wouter vloekt en verbreekt de verbinding.

Zijn handen grissen naar de kledinghoes en reistas en terwijl hij de hoes over zijn arm werpt, hangt hij de tas om zijn schouder. Zijn hand omklemt de telefoon, even blijft hij nog in de deuropening van de slaapkamer staan kijken of alle gordijnen goed zijn afgesloten.

Ook dat doet hem weer aan het politiebezoek denken. Buren die geklaagd hadden. Hoe kon hij zo dom zijn dat mens hier achter te laten.

Stom wijf.

Hij zucht. Zijn advocaat zal hem hieruit redden.

Beneden zet hij de reisspullen bij de voordeur, kijkt op zijn telefoon en toetst het nummer van Bram in.

'Hoe lang nog, Bram?'

'Ik zit op de ring, meneer, vermoedelijk over tien minuten bij u.'

‘Mooi, zorg dat dat lukt. Ik moet mijn vliegtuig halen.’

‘Komt goed, meneer.’

Wouter verbreekt de verbinding, loopt door naar de keuken en legt de telefoon op het gladstenen aanrechtblad van het kookeiland. Als hij de afstandsbediening van de airco naar zich toe trekt en het blazende apparaat uitzet, wordt hij zich bewust van zijn versnelde ademhaling.

De politie zit nog in zijn hoofd.

Wat gaat hij tegen zijn advocaat zeggen? Dat ze bij zijn beachclub zijn geweest, daar vragen hebben gesteld, zijn personeel hebben doorgelicht... godverdomme, alsof die daar iets mee te maken hebben.

Al die lijken ook. Stelletje amateurs.

Langzaam keert hij zich om naar de koelkast, haalt er een pak melk uit en drinkt het voor de helft leeg. Hij veegt langs zijn mond, peinzend over de volgende stap die hij gaat zetten na wat hem allemaal in zo'n korte tijd is overkomen.

Automatisch moet hij daarbij aan die buurman van verderop denken, die kerel van dat tuinfeest die zijn telefoon had laten slingeren.

Heette hij Henk? Harold? Nee, Harry, hij heet Harry.

Zo zeg, die kerel zit in de shit. Misschien nog wel meer dan hij. En dan die Agnes, zoals ze hem aankeek toen hij... Buiten klinkt de claxon van Brams Mercedes. Die haalt hem abrupt uit zijn gepeins.

Wouter snelt naar de hal. Als hij langs de wijnkelder komt, blijft hij stilstaan en voelt aan de deur of die goed is afgesloten.

Nogmaals roept Bram toeterend om zijn aandacht, de claxon jaagt Wouter op.

‘Ja, ja, ik ben er, wegwezen hier,’ roept hij tegen zichzelf.

Bram heeft hem weer goed geholpen, *good old* Bram. Hij heeft nog geen tijd gehad hem te belonen.

Net als Jane, accuraat als altijd, zonder vragen te stellen. Hij zal haar zeggen een nieuwe werkster voor hem te zoeken.

Gedachteloos tikt hij de code van het alarm in, pakt daarop zijn bagage en stapt naar buiten. Over een paar uur zit hij in Londen. Weg van de politie en weg van de burenen.

***

Harry rijdt zijn auto naar de kant van de weg. Terwijl de motor nog draait en hij zich nerveus loswurmt uit zijn veiligheidsgordel, zwaait hij het portier open en werpt alleen zijn benen naar buiten.

Hij buigt zijn lichaam en net als hij wil opstaan hoest hij kort en hevig. Zijn middenrif trekt samen en nog voordat hij zijn rug kan rechten, spuugt hij zijn maaginhoud naar buiten.

Vrijwel meteen nadat de halfverteerde havermoutpap zijn maag heeft verlaten en zich tegen de hete stoeprand vastzet, jammert Harry zijn klaagzang.

‘Rustig blijven, niet in paniek raken,’ mompelt hij.

Zijn droge lippen smaken zuur. Zijn tong voelt dik waardoor zijn adem stokt. Een naschok trekt opnieuw door zijn lichaam. Hij opent zijn mond, maar behalve wat gal heeft hij niets meer om uit te spugen.

‘Ze is dood, ze is dood...’

Koortsachtig schudt hij met zijn hoofd, over zijn wangen lopen tranen. Een voor een trekt hij zijn benen weer binnenboord en laat hij zich terugvallen in de stoel. Met zijn hoofd tegen de steun sluit hij zijn ogen.

De airco blaast op vol vermogen, langzaam stopt het trillen van zijn lichaam en voelt hij zich iets ontspannen.

Hij heeft geluk, deze eenrichtingsstraat waar de auto’s links geparkeerd staan en die, anders dan de laan waar hij woont, over diepe voortuinen beschikt, is zo goed als verlaten. Behalve een schichtig wegschietende kat is er geen sterveling op straat. Als je vandaag niet binnen hoeft te zitten voor je werk, zoek je vanzelf verkoeling aan zee.

Hij denkt aan Agnes en de manier waarop ze vanochtend uit elkaar gingen. Nog nooit eerder was hij zo onverschillig naar zijn werk vertrokken. Ze hadden daar een afspraak over gemaakt. Niet zonder elkaar te groeten de deur uit. Altijd zwaait ze hem uit.

Door zijn werk weet hij maar al te goed hoe kwetsbaar het leven is; iedere dag kan je laatste zijn.

De dood neemt nooit een snipperdag.

Hij ziet het met regelmaat om zich heen, hoe er wordt getreurd om de overledenen en hoeveel spijt er vaak resteert. *Helaas, te laat om nog sorry te zeggen.* De kist gaat dicht, het doek valt en daarachter wacht een warm applaus in de vorm van een alles verzengende vlammenzee.

Zijn dagelijkse taak.

Hij vraagt zich af wat Agnes weet.

Een rilling loopt over zijn rug. De airco blaast onverminderd door over zijn afgekoelde gezicht.

Vanochtend had ze hem tijdens het ontbijt gespannen geobserveerd, en nadat hij dat artikel in de krant had gelezen en de woorden die daarin stonden goed en wel tot zich had laten doordringen, had ze geprobeerd oogcontact te maken.

Hij was weggevlucht. Wat kon hij anders?

Nu moet hij weer aan haar verhaal over die man denken, die man van iets verderop uit de straat. Een knappe, rijzige figuur die op Harry's plek was gaan zitten toen hij zelf tijdens dat tuinfeest een drankje was gaan halen voor zijn buurvrouw Guusje.

Volgens Agnes heet hij Wouter van Reijnsbroeck. Hij kwam daags na het feest Harry's telefoon terugbrengen. Agnes had achteraf gevraagd hoe hij zo stom kon zijn om juist *díe* telefoon te laten slingeren.

Ze heeft gelijk. Zoals zo vaak.

Een nieuwe rilling bezorgt hem kippenvel. Onder de mouwen van zijn colbert plakt het zweet in zijn oksels. Hij is veel te warm gekleed voor een snikhete dag als deze. Bijna gedachteloos

trekt hij zijn colbert uit en legt hem zoals gewoonlijk dubbelgevouwen op de achterbank naast zijn tas.

Daarop haalt hij zijn iPad tevoorschijn en logt in op zijn werkaccount. De eerste uitvaart van vandaag staat gepland om 10.30 uur. Alle tijd om zich te herstellen.

Hij moet doen alsof er niets gebeurd is. Hij heeft het eerder gedaan, zo vaak al, ook bij Agnes.

Tranen branden in zijn ogen.

Hoe heeft hij het zover kunnen laten komen? Zijn hele leven al. Hij voelt zich een sukkel. Een stomme klootzak.

Gisteren hebben ze haar lichaam gevonden, het stond er zwart op wit in de kale bewoordingen van de krant.

Gisteren had hij zich ziek gemeld. Vandaag moet hij verder.

Een paar dagen daarvoor

Donderdag 8 september

Ergens in de buurt van het Binnenhof, midden in het hart van de Hofstad, ontwaakt Britt van Dijk uit een diepe, droomloze slaap. Aarzelend bungelt haar linkerarm buiten het bed en zoekt haar hand de grond af naar haar telefoon die ze daar gisteravond naast het bed aan de oplader heeft gelegd.

Haar vingers stuiten eerst op een whiskyfles en daarna pas op haar telefoon.

Met een zucht draait ze zich op haar zij en werpt een blik op de klok. Als ze ziet hoe laat het is, schrikt ze. Bijna middag al!

De huisarts had haar gewaarschuwd: geen valeriaan of andere slaapmiddelen gebruiken in combinatie met de oxazepam. So-wieso kalm aan met alcohol.

Ze kreunt zachtjes als ze haar zware hoofd laat terugvallen in de kussens. Ze sluit haar ogen om niet te hoeven zien hoe de zon deze kamer in al zijn glorie verlicht. Wat maakt het uit of ze ten onder gaat aan drank en pillen, hoe kan die huisarts weten hoe erg het leven is als je alles waar je van hield bent kwijtgeraakt?

Zonder bedwelming zou ze niet weten hoe ze verder moest.

Nog geen halfjaar geleden is het, en iedere dag van de week, ieder moment van de dag of nacht als ze wakker schiet, wordt ze eraan herinnerd. Aan dat ene moment waarop twee van haar oud-collega's in Limburg bij haar voor de deur stonden.

Ze liepen met haar mee naar binnen en vroegen haar te gaan zitten. Beroepsdeformatie, had ze nog gedacht, en ze had hun gevraagd niet op de rommel te letten.

Rommel. Hoe vaak mopperde ze niet tegen Gijs dat hij zijn

speelgoed niet zo moest laten slingeren? In dat opzicht leek haar zoon precies op haar. Cees was netjes.

Gijs was bijna zeven. Zijn komst viel samen met haar beslissing om te stoppen met haar recherchewerk en zich volledig te wijden aan haar rol als moeder. Maar na een dik jaar moederen werd ze de luiers en babyhapjes beu. Haar speurdersbloed begon te kriebelen en Gijs zou geen leuke moeder aan haar hebben gehad als ze daar niet aan had toegegeven. Ze was een opleiding tot privédetective begonnen en startte haar eigen detectivebureau.

Toen die oud-collega over Gijs' speelgoed heen was gestapt en hakkelend over een ongeluk begon, schudde ze vol ongeloof haar hoofd. Cees was met Gijs naar een voetbalwedstrijd. De man moest zich vergissen, ze konden ieder moment thuis zijn.

Hoe vaak had ze zelf niet tegenover iemand in een huiskamer gezeten om het vreselijke nieuws te brengen dat iemand nooit meer zou thuiskomen? Ze wist precies hoe er altijd ontkennend werd gereageerd. Ook zij wilde niets horen over een ongeluk.

Een tegenligger was op de verkeerde weghelft terechtgekomen. Vermoedelijk had de persoon zitten bellen of iets anders gedaan waardoor hij werd afgeleid. Cees was van de weg geraakt en tegen een boom gereden.

De bestuurder van de andere auto had het wonder boven wonder en zonder een schrammetje overleefd. Cees daarentegen lag zwaargewond in het ziekenhuis. Er liep een politieonderzoek naar de oorzaak van het ongeval.

Gijs was een ander verhaal. De collega had moeten slikken. Hij had Britt niet durven aankijken toen hij op fluisterton vertelde dat Gijs dood was. Op slag dood, had hij eraan toegevoegd. Of dat een troost was, vroeg hij.

Een troost? Hoe kon het een troost zijn dat een of andere gek die niet had zitten opletten haar enige, lieve kleine jongen voorgoed van haar had afgepakt?

Ze schreeuwde dat het niet waar was. Dat hij zich moest ver-

gissen. De man kon niets anders doen dan zwijgend met zijn hoofd schudden.

Het werd de zwartste dag uit haar leven.

Twee dagen later overleed Cees alsnog aan zijn verwondingen.

Als op dat moment niet haar moeder en een paar vriendinnen haar hadden bijgestaan, had ze zichzelf iets aangedaan. Iemand had haar zo hardhandig in een donkere put geduwd dat ze daar op die ijskoude bodem beter voorgoed kon blijven liggen. Ze hoefde nooit meer het zonlicht te zien, het enige wat ze wilde was langzaam stikken en oplossen.

Op aanraden van haar moeder heeft ze het grote huis in Vaals verkocht. Nu zit ze hier, in Den Haag, nadat ze haar toevlucht had gezocht bij haar hartsvriendin Anja, waar ze een tijdje logeerde voordat ze naar deze etage verhuisde. Anja, die ze van de politieacademie kent en met wie ze voor haar huwelijk met Cees door Amerika reisde. Als Anja er niet geweest was, dan...

Onder het bed rinkelt haar telefoon. Het is Anja.

Tuurlijk, wie anders.

‘Hé, slaapkop, je ligt toch niet op bed, hè?’

Strenge stem, zo typisch Anja. Ruwe bolster, blanke pit.

‘Britt?’

‘Ja.’

‘Ik kom je zo halen voor een lunch. Zorg je dat je klaarstaat?’

‘Nee, ik kan niet. Ben moe. Krijg vast griep, heb koorts...’

‘Koorts?’

‘Ja, heel warm. Het is heel erg warm hier.’

Een harde lach schettert in haar oor. Veel te hard. Lachen kan niet, mag niet, huilen wel. Ze voelt de tranen alweer opkomen. Cees en Gijs, ze blijven in haar hoofd.

‘Over een kwartier ben ik bij je, Britt. We gaan naar zee. Een fris zeewindje werkt goed tegen de koorts.’

***

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Papadag

‘Jet van Vuuren, bloedstollend spannend en nooit voorspelbaar.’
– Lifestylelog.nl

Een schokkende gebeurtenis uit het verleden heeft grote
consequenties voor het heden

Heleen is single, woont in Weesp en lijdt aan een vorm van vroege dementie. Als haar thuishulp wegvalt door bezuinigingen, wordt er een beroep gedaan op haar enige dochter Maud.

In overleg met haar man Erik, laat Maud haar gezin en hun bedrijf op Walcheren achter om tijdelijk haar intrek te nemen op een flatje in de buurt van haar moeder, Heleen. Wat echter niemand weet, is dat Maud niet alleen om nobele redenen mantelzorg verleent aan haar moeder, maar uit bittere noodzaak. Maud wordt namelijk via Facebook gestalkt en gehanteerd. Iemand uit Heleens verleden zegt te weten dat Heleen ooit haar bloedeigen zus – de tante van Maud – heeft vermoord. En volgens deze stalker zijn er meer zaken die het daglicht niet kunnen verdragen en Maud en haar gezin kunnen ontwrichten...

Volg Jet van Vuuren op Twitter: @jetvanvuuren, ontmoet haar op
Facebook of op haar website www.jetvanvuuren.nl.

ISBN 978 90 452 1150 3 | ISBN e-book 978 90 452 1271 5

Lees ook van Karakter Uitgevers B.V.

JET VAN VUUREN

Eindfeest

De klok tikt door en de tijd dringt. Niemand kan leven met een moord op zijn geweten, behalve als je bent opgegeven...

Constance is een gescheiden vrouw met een prachtig verbouwde villa in het Gooi, een goedgevulde bankrekening, een creatieve baan en een paar goede vriendinnen. En hoewel ze niet vrijwillig voor haar scheiding heeft gekozen, weet ze er ook zonder man het beste van te maken.

Dat fijne leven verandert van de een op andere dag wanneer bij Constance kanker wordt vastgesteld en de artsen haar bijna onmiddellijk daarna opgeven. Ze heeft hooguit nog maar een paar maanden te leven. Haar tijd is nu ineens afzienbaar geworden, en juist daarom wil ze nog één ding doen waarmee ze kan schitteren. Ze besluit een afscheidsfeest te geven voor een aantal van haar vriendinnen. Met het verschil, dat ze alleen de vrouwen uitnodigt die haar in de steek lieten toen ze ziek werd.

Daardoor krijgt het afscheidsfeest een wrang randje. Wat deze vriendinnen namelijk niet weten, is dat het voor Constance letterlijk het laatste feest van haar leven wordt. En wat haar betreft geldt dat ook voor hen.

Volg Jet van Vuuren op Twitter: @jetvanvuuren, ontmoet haar op Facebook of op haar website www.jetvanvuuren.nl.

ISBN 978 90 452 0836 7 | ISBN e-book 978 90 452 0846 6